

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

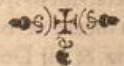
Pragæ, 1672

Cap. 15. De ejus charitate, quâ rogabat sanctos Angelos suos
contubernales, ut inviserent ac juvarent infirmos, & constitutos in
necessitatibus, quamvis ipsamet ijs opus haberet, quod illi rependit ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

fuevi. Progreſſa eſt Divina Majeſtas, & collocavit ſe quaſi ad caput mei lecti, ita ut bene à me videretur, ſed quodammo- do obliquè: Sedebat autem tanquam in Throno Regio. Derepente vidi, ab Angelis adduci duas perſonas, quas ego bene novi, judicandas à Domino, qui magnâ gravitate & authoritate illas interrogavit: Dicite, quid habuiſtis cauſæ, ut ita ſuſci- peretis, quod vobis, meo nomine, dictum eſt? quaſi ab illis exigeret rationem, quare tam parum æſtimaverint quandam rem, quæ juſſu DEI iſtis fuerat dicta. Non aperuit mihi Dominus ullum grave pec- catum illarum perſonarum, quia id non ſolet facere ipſius Majeſtas, ſed ſolum, ſe- iſ eſſe offenſum. Utraq; obmutuit, & una fuit quaſi extra ſe rapta; altera verò quaquaverſum aſpiciebat, cum inquietu- dine, ac deniq; neutra quidquam respon- dit. Dominus autem ſubito præcepit An- gelis: Abripite ipſos eò: duxeruntq; illos quaſi ad quendam Angulum, confuſos & pudefactos. Poſtea me etiam duxerunt ad iudicium, atq; cum comparuiſſem co-

ram Domino, dixit mihi, quaſi me exami- nando. Quam ob cauſam reticuiſti quan- dam rem, quam te juſſi dicere? Ego at- tuli rationem, quam habueram, mei ſilen- tij, dicendo: Eram prompta & parata, ad omnia, ut adimplerem tuam ſanctam vo- luntatem, ſed non inveneram diſpoſiti- onem ad id dicendum. Dominus acce- ptavit meam excuſationem: nihilominus & me juſſit abduci: ac tum Dominus diſ- ceſſit, ſicut advenerat. Ego nunquam illum perdiſi ex oculis, donec Divina ejus Majeſtas perveniſſet ad Cælum, ubi, poſt- quam conſediſſet in quodam throno, mandavit, ut duo Angeli promulgarent quoddam edictum, in quo jubebantur An- geli Cuſtodes fidelium eſſe parati, ac diſ- ponere homines: quo indicabatur, inſi- gendam illis aliquam penam, me autem juſſit tum ſilere, donec mihi aliud præci- peretur.

CAPUT XV.

De ejus charitate, quâ rogabat Sanctos Angelos ſu- os contubernales, ut inviſerent ac juvarent infirmos, & conſtitutos in ne- ceſſitatibus, quamvis ipſamet iſis opus haberet, quod illi repen- dit DEUS favore admirabiliſſimo.

Tanta erat commiſeratio, quâ Venerabilis Marina vices dolebat infirmorum, & conſtitutorum in neceſſitatibus, qui ſe commen- dabant ipſius precibus, ut eſſet parata, cavere ſocietate Sanctorum An- gelorum, qui illi aſſiſtebant, etiamſi ipſa illis indigeret, ut ſe conſerrent ad eos conſolandos, ac juvandos, id quod ab ipſis interdum pe- tebat, quamvis non abſq; Divina inſpira- tione; atq; ſi ſubinde tergi verſabantur, quod à DEO non haberent facultatem id

faciendi, ipſa illam impetrabat à Divina Majeſtate, ac tum quam libentiſſime ibant modo unus, modo etiam duo. Et videbat ex ſuo lecto frequenter in ſpiritu quò, per- gerent, quid egerent, ac dicerent, quod etiam ipſimet, quando revertebantur, ei re- ferebant. Solebant autem redire cum qua- dam ſudore in facie, ut ſignificarent mole- ſtiam ac difficultatem ſui peracti certami- nis, jam ob luctam habitam cum diabolo, jam ob naturam refractariam perſonæ, qua cum egerant, aut propter negotij gravitatem.

§. I.

Aliquando, ait, dixi Sancto Angelo minori, uni ex quatuor. Mi Domine, vultne inuisere domum talis servi DEI, qui mihi præstitit quoddam opus charitatis, atq; ut puto, est constitutus in necessitate? Postquam hoc dixissem, abivit in momento, & vidi ipsum in domo illius personæ, ad januam cubiculi, in quo dormiebat, quæ intrinsecus erat clausa. Hora quartâ matutinâ Sanctus Angelus petiit, aperiri sibi januam; nemo autem illi respondit: petiit secundo & tertio, ac dixit: In nomine DEI tibi præcipio, ut aperias. Tunc fuit aperta janua. Stabat autem intus quidam diabolus, qui illam tenuerat clausam: Sanctus Angelus voluit ingredi, & posuit pedem ad limen januæ. Sed diabolus illum impedivit ab ingressu, & occlusit januam in ipsius conspectu. Rursum Sanctus Angelus postulavit aditum semel iterumq; nec illi fuit responsum. Postulavit tertio, dicendo: In nomine DEI tibi præcipio, ut aperias: statimq; aperuit ostium diabolus. Tum Angelus, usus suâ potestate, intravit, & diabolus aufugit ad angulum, vehementer confusus: gerebat speciem lacerrimi, infirmi, pallidi, tumidi, ac timidissimi mendici; taliter ibi latuit. Angelus, non habitâ ipsius ratione, nec cum aspiciendo, accessit ad lectum illius personæ, quæ dormiebat, & ad caput lecti habebat assistentem Angelum suum Custodem. Consalutaverunt se ij duo Angeli DEI, & Custos ejus hominis dixit: Sancte Angele DEI, bene veneris, quia verè opus erat tuo auxilio. Nam iste diabolus vehementer in somno tentat hanc DEI creaturam. Sanctus Angelus, meus Dominus, incepit excitare dormientem, dicendo: Creatura DEI expurgare & confortare. Dominus tibi det suam gratiam, juvet te, corroboret, atq; confortet. Et ecce ille homo incepit se modicum commovere; verùm non evigilavit, imò de novo obdormivit. Angelus Custos rogavit Sanctum Angelum, meum Dominum,

ut proferret instrumenta, quibus solet fugare diabolos, & expelleret illum, qui erat in angulo, ac malis illusionibus molestabat in somno eam creaturam. Sanctus Angelus exprompsit quoddam vexillulum rubrum, affixum baculo aureo, in cujus summitate erat Crux, & incepit illud quaversum gyrare supra dormientem, quasi ipsi benediceret, unâq; aliquid abiabigeret. Tunc ille vir evigilavit ex profundo somno, cum magno fervore, repellens à se illusiones diabolicas, eliciendo actus contritionis, & contrarios tentationi. Hoc factò Sanctus Angelus meus Dominus ivit ad angulum, in quo erat diabolus, ac terram pede feriens, atq; etiam suo aureo baculo, protulit funiculum, & strinxit collum diaboli, quasi canem venaticum, porrexitq; extremitatem funiculi alteri Sancto Angelo parvo, qui aderat indutus veste candidâ, ut ipsum inde educeret. Iste illum extraxit, mediâ ex parte violentè raptatum, duxitq; per quandam ambitum & atrium, ac præcipitavit. Post hoc ille Angelus rediit ad conclave. His autem omnibus peractis Sanctus Angelus, meus Dominus, valedixit ijs duobus Sanctis Angelis, venitq; ad meum cubiculum.

§. II.

Aliâ vice, cùm ægrotaret quidam Religiosus, qui se bene impendebat ministerijs, pertinentibus ad juvandas animas, cum multarum fructu, desideravi vehementer ipsius sanitatem, & petivi illam à DEO, ex peculiari ejus inspiratione, ideòq; nullam addidi conditionem. Volens me Dominus probare, incussit mihi aliquem timorem, quòd esset moriturus, unde ego ex impetu ejusdem inspirationis, dixi: Hoc non, Domine, ne tua Majestas id velit facere, neq; enim itâ fieri oportet. Non me redarguit Dominus, propter illam audaciam, quia oriebat ex ipsius Divina inspiratione, imò admirabili modo suæ infinitæ bonitatis & sapientiæ, quâ solet excipere, quod cum fer-

W w w z

vore

vore ac spiritu dicitur, me audiebat, atq; confirmans me in speranda sanitate infirmi, mihi dicebat: Bene est, bene est. Ego autem assumpto inde novo animo, dixi illi: Cùm nobis, Domine, præstes istam gratiam, præsta nobis & aliam. Bene vides istum Religiosum, servum tuum, pati in sua infirmitate dolores & afflictiones, esseq; interdum solum, præsertim noctu, ego hic habeo istos quatuor Angelos, quos mihi dignatus es dare, ut me adjuvent, mihiq; assistant; si tibi placet, mittamus isti infirmo unum, vel duos ex ipsis, ut illum juvent, eiq; adsint, in ipsius solitudine & afflictione. Respondit Dominus: Et quomodo id vis facere? atq;, ut pergant duo? Ego dixi: Ita Domine: verum revolvens animo modum, quo mihi id à Domino fuerat dictum, iterum dixi: Domine, duos vel unum, sicut Tu volueris, sed per breve tempus sint duo, unus ex *majoribus*, alter ex *minoribus*. Tum dixit Dominus: Sit ità, licet, adverte tamen, quòd sensura sis ipsorum absentiam, ideo bene id expende. Ego propter desiderium juvandi illius infirmi, dixi: Non refert, Domine, etsi illis indigeam, modò non in re necessaria, ad tuam gloriam, & obsequium tuum. Dominus respondit: Fiant igitur feliciter. Et subito abiverunt duo Angeli, profectiq; sunt ad illum infirmum, qui vehementer gravabatur à suo morbo, ac derepente melius habuit, sicut deinde fuit rescitum, computato tempore, quo cœperat melius habere. Ego interim fui valde desolata, & quodammodo derelicta, per triduum, quo Angeli fuerunt apud infirmum, etiamsi mecum manserint reliqui duo, atq; intra viginti quatuor horas invaserunt me dolores vehementissimi, & acerrimi, qui augebantur, & me vehementer excruciant. Dominus videns, quòd me privavisset societate duorum Angelorum, ut gratificarer infirmo afflicto, visitavit me, contulitq; mihi insolitam quandam gratiam: quia intuens me quàm benignissimè, mihi dixit: Afflicta es, Amica, & indiges solatio. Ego te nunc volo aliquò ducere; veni mecum; ubi modicùm quiesces, & respirabis ac refrigerabitur, mitigabiturq; tuus ardor, & sitis,

quam pateris, atq; in transitu divertes ad locum, in quo manent tui fratres & socij duo Angeli, quos misi ad infirmum, videbisq; illos, & si volueris, comitabuntur te, quia jam peregerunt ibi officium, cuius gratiã abiverunt. Audivi, quòd mihi dixit Dominus, cum magno solatio, sed summe pudefacta, quòd mihi præstaretur tanta gratia, & respondi ipsi, me acceptare favorem, quem mihi exhiberet, ducendo me secum, quamvis illo essem indigna: quòd si tamen ipsi placeret, cupere me, ut duo Angeli manerent apud infirmum, usq; ad diem sequentem; dixitq; Dominus: Sit ità. Et præcepit alijs duobus meis Angelis præsentibus, ut me ad se adducerent. Postquam autem constitissem ad illius latus, aliquantum post ipsum, Dominus inde discessit, stipatus innumeris Angelis, illum sequentibus, eidemq; inservientibus, me quoq; abeunte cum Divina Majestate, per viam quandam regiam, luminosam & spatiosam, quæ recreabat aspectum meæ animæ. Pertransivimus locum, in quo erant duo Sancti Angeli apud infirmum, vidi illos, non tamen sum ipsos alloquta: sic enim fieri voluit Dominus. Pervenimus ad quendam magnum & pulchrum campum, floridissimum, plenum gratiosis fontibus, ut videretur esse paradysus terrestris. Ex una ipsius parte transibat limpidissimus & vastus fluvius, cujus litus erat plenum umbris arborum, floribus & aviculis, suaviter & admirabiliter canentibus. Atq; cùm eò venissemus, protendit Dominus suam Sacratissimam manum, modicùm retrorsum, & arripuit me in brachio, aliquantum supra manum, apprehendens eo modo magis illam meam vestem, quàm eram induta, quàm brachium, dixitq; mihi: Accede, aspice hunc fontem, & istum fluvium, ac deinde te ducam, ut videas reliqua omnia: & circumducens me Divina Majestas hâc ratione, per totum illum campum, ostendebat mihi fontes, arbores, flores, ac umbras, & ego sentiebam sublevari ac refocillari meam animam. Verumtamen tantus erat meus stupor, & admiratio, meus pudor, confusio & solatium, ac alia nescio qualia plura bona, quæ mea anima percipiebat

ex illa tanta misericordia, quam mihi præstabat Dominus, ducendo me eo modo per illud viridarium, ut quodammodo non animadverterem ad ea, quæ mihi monstrabat, singillatim, ideòq; non possem dicere, quid ibi fuerit, sed generatim, quòd illum viderim.

Cùm essem in medio illius campi, qui erat plenus Angelis, incepit; DEO disponente, descendere ex Cælo, instar pluvie, nitidissima & pulcherrima nix, instar minorum floccorum, nonnihil densorum, quales decidere solent, dum ningit, descendebant autem cum svavi ac admirabili ventulo, donec pervenirent ad terram, & postquam illam attigissent, elevavit se Dominus, ducens me secum eo modo, quo me tenebat: dum autè paulatim ascenderet cum magna Majestate, per illam cælestem pluviam, ego illum non videbam, etsi sentirem, me ab ipso duci: quia illa cælestis nix mihi illum obregebat: sed neq; videbam meipsam; ideo procedebam vehementer admirans, considerans, & cogitans in intimo animæ meæ, quale mysterium id esset. Dominus, qui intellexit meam cogitationem, illuminavit me, ut intelligerem quid esset, ac intellexi, esse innumeros Angelos, descendentes ex Cælo ad comitandum Dominum, in illo ipsius ascensu mystico: descendisse verò illos in specie floccorum nivis, ut obtegerent illud tantum mysterium, propter reverentiam ipsi debitam, & quia mea anima non erat capax videndæ clarè illius

tantæ gratiæ, quam ipsius Dominus ei præstabat, elevando illam prædicto modo ad cælestem Jerosolymam. Ascendit hac ratione Dominus, donec perveniret ad suum Regium thronum. Postquam ad illum pervenisset, constituit me in mystico arcano suæ Magnitudinis, Potentiæ, Majestatis, & Essentiæ Divinæ, ita, ut quasi fuerim perdita, & submersa in illo Esse DEI, ac Divinæ caliginis mihi ipsi erepta, dum intelligerem tam admiranda, & ineffabilia, ut ea nesciam explicare, sicut aliàs dixi. Mansi ita aliquamdiu, & subito fui extracta, quasi ad littus illius Oceani bonorum, ubi vidi Majestatem Christi Domini, qui mihi amantissimè dixit: Dic, age, Amica, nonne modo es recreata, & confortata? Ego, abijciens me ad pedes Domini, tacui, quia nesciebam ullum verbum respondere. Dominus autem tangens me suâ manû, mihi dixit: Age, Amica, surge: adsunt enim tui fratres, deducturi te ad tuam domum, unde te eduximus, ut te confortarem, & operarer mysteria, quæ vidisti. Tum animadversâ voluntate DEI, resignavi me in ipsius manus, etiamsi magnopere sentirem abitum. Et statim advenerunt duo Sancti Angeli, meq; elevaverunt, & post acceptam à DEO benedictionem, me reduxerunt ad meum angulum.

W W W 3

CAPUT